

Bratrstvo třinácti

Lucie Vrkoslavová

Lucie Vrkoslavová

Bratrstvo třinácti

KAPITOLA I.

V černých kápích, jeden vedle druhého. Stáli mlčky, nikdo se nepohnul ani o centimetr. Obličej vidět nebylo. Jako by dostali povel, poklekli, klečeli na jednom kolenu, hlavy mírně skloněné. Okolo nich se rozprostírala tma, pronikal sem jen slabý proužek měsíčního svitu. Byla zde zima, ale to nebylo na hradě nic nezvyklého.

Někdo otevřel dveře. Zprvu byla vidět jen silueta, neboť na chodbě, ze které osoba přišla, hořely pochodně, a tvořili tak postavě, již se klonilo všech třináct bytostí, dokonalý stín. Ten, jenž vešel, za sebou zavřel dveře a ve světle svíčky, kterou držel ve své levé ruce, přešel k oknu. Rozhrnul závěsy, za nimiž nenasytně čekal měsíc, aby svým úplňkovým světlem prozářil místnost hradu.

Nyní už bylo dost světla a bylo poznat, že postava, která před pár okamžiky rozhrnula závěs a sundala si kapuci, je žena. Dlouhé černé rovné vlasy jí lemovaly obličej a sahaly až do půlky zad. Měla je volně rozpuštěné a přední prameny byly spletené do malých copánků. Tyto dva copánky pak vedly dozadu k ostatním volně rozpuštěným vlasům a zde byly sepnuté malou stříbrnou sponou. Modré oči byly jen částí její krásy a o jejích plných rtech se už nebylo radno zmiňovat. Žena přešla od okna a stoupla si před klečící osoby.

„Povstaňte, bratři!“ To byla první slova, která pronikla tmou. Všichni povstali bez jakéhokoliv zbytečného pohybu, ale hlavy nechali stále skloněné. Jak bylo nyní již jisté, klečící byli muži.

Žena odešla ke svícnům u dveří a postupně je zapálila. Dva stály po stranách dveří, jeden napravo od mohutné židle, která stála před muži, a poslední svícen byl na stejné straně, tři metry od křesla. Co se týkalo rozmístění svícnů, bylo to nejlepší přizpůsobení vzhledem k poloze okna a dveří. Ani ve dne sem sluneční paprsky moc nepronikly, a pokud ano, tvořily jen slabý pás světla. Mnohokrát i ve dne zde hořely svícný, aby bylo vidět i do nejdůležitějšího koutu místnosti. Nyní byla viditelnost sice malá, ale měsíc v úplňku odvedl svou práci dokonale.

Všech třináct mužů bylo velice netrpělivých, zajímalo je, co bylo důvodem k nynějšímu setkání. Bylo tu ale ještě něco. Jejich počet se nezměnil, členové bratrstva však ano. Vlastně pouze jeden. Bylo nepřípustné, aby někdo z bratrstva odešel. Všichni čekali, až žena odůvodní toto setkání, avšak čekání na jakákoliv slova se zdálo nekonečné.

„Jsem velice ráda, že jsme se znovu setkali. Nemusíte se bát, vaše místa ve vesnicích prozatím zastoupí ostatní bratři a sestry. Žádné nebezpečí vašemu lidu nehrozí...“ Během svých slov se přesunula k židli a pohodlně se na ni usadila. Žena mluvila plynule, jako by měla tuto řeč předem naučenou. Věděla, že nejdůležitější je ubezpečit své bratry, že jejich přiřazená místa nejsou ohrožena. Ze zástupu mužů vystoupil jeden z bratrů. Udělal dva kroky směrem k ženě a znovu udělal gesto, které měli naučené všichni muži. Poklekl na koleno. Byla to úcta k ženě, která ho nutila tento projev udělat. Žena to neměla ráda, nechtěla, aby si bratři mysleli, že se nad ně povyšuje, byla jim rovna, nebyla nic víc než oni. Alespoň že je přesvědčila odložit formálnosti, které se týkaly oslovení. Výrazy jako má paní jí už připadali přehnané. Oslovovali ji sestry, jako ona jim říkala bratři, pokud mluvila ke všem. Pokud byla informace,

otázka či rozkaz směřována pouze jednomu z nich, nazvala ho jménem. Věděla, že bratři byli velice zdrženliví, když ji měli oslovovat jako někoho sobě rovného. Přeci jen byla dcerou vládce a paní, kteří dohlíželi na bratrstvo třinácti a na ostatní bratry a sestry.

„Sestro, dovol mi sdělit ti jednu poněkud nepříjemnou zprávu.“ Žena povstala a sešla po schůdcích vedoucích k veliké židli. Došla ke klečící osobě a vyzvala ji, aby se postavila. Poté, co si stoupl, zvedla k němu žena ruku a pomalu mu sundala kapuci, aby mu viděla do obličeje. Koutky úst se jí nepatrně nadzvedly, když zjistila, že muž před ní je Marcus. Měl vystouplé lícní kosti a jeho vlasy byly rozčuchané. Právě on byl ze všech bratrů nejzdrženlivější, co se týče zdvořilosti.

„Sestro? Copak ke mně nemáš žádnou úctu?“ Žena se rozhodla Marcuse trochu poškádlit. Marcus, který měl doted' sklopenou hlavu, se jí odvážil zvednout a pohlédnout jí do očí.

„Promiňte, má paní,“ odvětil pohotově a poněkud překvapeně. Ihned chtěl znovu klesnout na zem. Žena ho však chytla za ruku a donutila ho zůstat stát. Marcus sklopil oči a poté se podíval ženě někam přes rameno. Vzadu za ním se ozval slabý smích, neboť ostatní pochopili, že se jejich sestra snaží Marcuse přimět, aby pro příště nebyl tak nesmělý.

„Marcusi, kolikrát tě mám prosit? Pokud mi budeš chtít něco říci, prostě mluv. Co kdyby to bylo něco důležitého. Myslím, že bys musel odhodit zdvořilosti i před samotným pánem či vládkyní.“ Žena skoro zapomněla, že jí chtěl Marcus něco říci. Nevěřící se jí podíval do očí, to nebylo poprvé, co mu tohle provedla. Vždy byl přesvědčený, že jakmile tohle přijde, nedá se. Vždy ale byla tak přesvědčivá, že si nebyl jistý, zda to pouze hraje, nebo to myslí smrtelně vážně. Jediné, co mohl nyní udělat, bylo překvapit ji.

„Máš pravdu, Aliss,“ řekl Marcus a žasl stejně jako Aliss, kde se v něm najednou vzala ta odvaha. „Mohu tě tedy informovat o celkem důležitých věcech?“ Aliss nenacházela slova, Marcus ji překvapil. Vyzvala ho, aby pokračoval.

„Je to asi tři týdny co od nás Jason odešel. A dříve než se zeptáš. Byla v tom zrada,“ pronesl smutně. Na Aliss toho bylo trochu moc, ač se jednalo jen o jednu skutečnost. Vlastně o tři, když sečetla to, co věděla a musela to říci svým bratrům.

„A jaká zrada?“ zeptala se, jako by nepochopila význam tohoto slova.

„Prostě má pocit, že mu nedokážeme dát to, co Ischiové.“

„On odešel k nim?“ otázala se nevěřičně. Marcus jen váhavě přitakal.

„A řekl proč?“ Aliss doufala, že se to nějak vysvětlí, že nebudou v nejistotě.

„Bohužel. Před třemi týdny jsem ho spatřil naposledy. Následující den jsem ho neviděl, vlastně nikdo z nás. Pak jsem našel v jeho pokoji dopis.“ Bratři se nevidali každý den. Jason mohl klidně odejít k někomu z bratrů či sester, kteří nejsou v bratrstvu třinácti.

„Jaký dopis?“ Marcus se otočil a jeden z bratrů si sundal kapuci a podal mu kus nažloutlého dopisu, na kterém bylo napsáno Jasonovo možná zdánlivé vysvětlení.

„Děkuji, Lukasi.“ Marcus se opět otočil k Aliss a vzkaz jí podával. Lukas se zařadil zpět mezi své bratry. Aliss se na dopis bezděčně podívala a potichu si pro sebe četla:

Milá Aliss,

Očekáváš vysvětlení, chápu, ale je třeba? Zamysli se nad tím, chceš takhle žít i ty?

Nechceš mít pocit vítězství a moci? Ischiové mají nadvládu, je jen otázkou času kdy ji získají naplno. Myslím, že je lepší být na straně vítězů než poražených.

Znám Tě víc než tušíš. Jsi připravená, odhodlaná bojovat. Přidej se prosím na stranu, o které víš, že vyhraje.

Je mi líto, že od Vás odcházím, bratři. Náš bratr Thom je ale naplno připraven.

Ano, zradil jsem Vás, můj pane. Později budu litovat, nyní je na to brzy.

Elin, vždy jsem obdivoval Vaši nebojácnost. Jste výjimečná žena. Někdy je Vás pro mého pána škoda.

Nemohl jsem se nad nabídkou Ischiů dlouho přemýšlet. Možná bych pak zůstal. Je to jako opouštět rodinu.

Promiňte, třeba pochopíte později.

Sbohem.

Aliss sklopila oči a vrátila se k židli, na kterou dopis položila. Otočila se zpět k bratrům.

„Tohle nejsou Jasonova slova,“ to bylo jediné, co řekla jako v transu. Marcus se vrátil zpět mezi své bratry. Pro změnu vystoupil Thom, nový člen bratrstva. Vždy, když někdo z bratrstva odešel, ať už dobrovolně, nebo pokud zemřel, sám si na své místo předem vybral vhodného nástupce. Někoho komu věří. Jason věřil Thomovi. Thom přistoupil k Aliss a natáhl ruku, chtěl se podívat na Jasonův vzkaz. Aliss však odmítla. Podívala se na Marcuse s jasnou otázkou v očích: četl to někdo jiný? Marcus však pusou naznačil slovo ne. Dobrá, pomyslela si Aliss, ať to tak zůstane i nadále. Nebylo by dobré, kdyby si někdo z bratrů přečetl slova patřící Aliss nebo ty, které směřovaly k Alissině matce.

„O Jasonově zradě, pokud se tomu dá tak říkat, si promluví s mou matkou. Nyní s vámi musím mluvit o dalších věcech. Mohlo by to vlastně souviset s Jasonem.“ Aliss přešla pohledem po mužích před ní a pocítila vlnu zvědavosti a napětí.

KAPITOLA II.

„Po celém Attamaru se šíří povídačky o bytostech v černých kápích,“ začala vysvětlovat Aliss. Attamar byla vesnice pod hradem. Měla samozřejmě ještě jeden hrad se svým králem. Ten vládl Attamaru. V dalších vesnicích pak byly další hrady a další králové vládoucí svému kraji. Jedině v Attamaru ale byly hrady dva.

„Nevíme to jistě, ale máme podezření, kdo začal ty zvěsti šířit. Jde o Katarinu. Je to dcera místního kováře. V noci se ráda potuluje v lesích a zřejmě přišla až k hradu a něco zahlédla, ale netuším co. Možná viděla jen světlo v oknech a zahlédla někoho, jak přešel kolem okna. Ať tak či tak, víte jak je lidská mysl ochotná uvěřit všemu. Katarina chtěla něco vidět a viděla to. Dala bych i na to, že se k tomu všemu přidali i báhorky, že zde okolo půlnoci straší. To, že půlnoc je doba opilců, táhnoucích se domů z krčmy, nemusím říkat,“ dodala s naprostou samozřejmostí Aliss, která stála před bratry. Byla to vcelku malá nepříjemnost, ale věděla, že celé bratrstvo, Aliss, její matka i otec, ti všichni si dávali veliký pozor, aby je někdo nezahlédl. Báhorky o světlech na hradě, které se objevovaly o půlnoci, bratrstvu samozřejmě nemohly nijak ublížit. O půlnoci všichni až na opilce spali, opilcům nikdo nevěřil, když další den vyprávěli o tajemných světlech, ale přeci jen lidé se bojí a svým způsobem bratrstvu tyhle zvěsti jen dodávají pocit bezpečí. V každém z těch vesničanů je po barvitém vyprávění malá dušička. Na hrad vedla jediná úzká cesta přes les, kam lidi stejně moc nechodili. Nešlo ani tolik o to, že by někoho z bratrstva někdo uviděl. Mezi lidi

chodili normálně. Lidé by ale mohli najít místo, kde přebývají. Vesničané věděli o domech na kraji vesnice, kde naleznou případnou ochranu. Bratrstvo třinácti si ale nepřálo, aby zdejší obyvatelé zjistili více než to, že až budou v ohrožení, najdou v těch domech pomoc. Mysleli si, že tuto skupinu založil král na ochranu svých lidí. Popravdě, král pro ně nehnul ani prstem.

Hrad bratrstva stál na skále, kterou ze severní strany nemilosrdně bičovalo moře, a vlny se tříštily s velkým hukotem o skály. Na východ se poté skála začala pomalu měnit v krajinu, kde sem tam rostl nějaký strom a poté čím dál tím víc se z ní stával celkem nepřístupný les.

„Můžeme pouze doufat, že to lidi odradí od další návštěvy hradu Detrios.“ Tak se jmenoval hrad, ve kterém sídlil vládce bratrstva se svou ženou Elin a dcerou Aliss. V bratrstvu byly i ženy, musely mít ale silnou vůli. Většinou přišly o rodinu. To mohli mít na svědomí Ischiové. Chodili po vesnicích a zabíjeli lidi na potkání. Nikdy ale nenechávali svědky. Aliss, ač byla vynikající diplomatkou, netušila, jak má vyjádřit své pocity. Netušila, zda se má ostatním zmínit o svém podezření, měla neblahý pocit, že se kolem hradu potulují nepřátelé. Nevěděla, co mají v plánu a právě to nenáviděla, zdálo se jí, jako by byla slepá, jako by neviděla co se děje. Nezdálo se jí, že by Ischiové opustili svůj ostrov – Ischii. Byl to sopečný ostrov v Sadurově oceánu. Podle názvu ostrova dostali název i jeho obyvatelé, přirození nepřátelé bratrstva.

„Jděte do svých pokojů a já si mezitím promluví s Elin, poté vás o všem informuji.“ Aliss vzala opět do ruky dopis, který našel jeden z bratrů v Jasonových komnatách. Byla vděčná, že se Marcus nepoděлил se svými bratry, aby si přečetli Jasonovo rozloučení. Něco uvnitř ji přesvědčovalo, že Jason by toto nikdy nenapsal. Věděla, že

Ischiové mnohokrát přesvědčovali i Elin, aby se přidala na jejich stranu, nebylo divu, byla to velice krásná žena. A navíc chytrá, dokázala vymyslet jakýkoliv plán do nejmenších podrobností. Elin byla prostě připravená na cokoli. A nejen kvůli tomu ji vládce bratrstva miloval.

Aliss se vlastně nechystala jít ihned za svou matkou. Měla v plánu projít okolí Detriosu. Chtěla se ujistit, že nikde nejsou žádné známky nedávného pohybu. Svého koně nechala ve stájích, terén byl strmý a kůň by sem nemohl. Bratři, v době kdy byli na hradě, nechávali své koně též v hradních stájích. Aliss byla vynikající stopařkou, dokázala dobře hledat a číst stopy, které před ní někdo zanechal. Tomu ji naučil otec, stejně jako střelení z luku či bojování dýkou zblízka. Jednu takovou nosila stále s sebou. S otcem strávili spoustu dní v lese v přírodě. Naučil ji najít vhodné místo na táboření, rozdělat oheň, lovit a spoustu dalšího. Všechno to učení ji velice bavilo. Matka ji naopak učila diplomatické práci. Celé bratrstvo, Aliss i její rodiče chodili mezi lidi. Neměli důvod se ukrývat. Každý měl své království, o které se staral. Měl v něm zabránit nepříjemnostem a ochránit lidi před možným nebezpečím. V bratrstvu třinácti byli ti nejvyvolenější. Po celé zemi bylo ještě spoustu dalších bratrů a sester, ti měli na starost další přilehlá království. Žili ve vesnicích s obyčejnými lidmi, chodili do hostince, kde se najedli a napili dobrého vína, piva či pálenky. Pomáhali místním lidem s prací na polích, chodili se svým koněm ke kováři, chovali se jako vesničtí lidé. Nikdo netušil, kdo ve skutečnosti jsou, brali je jako přátele a sousedy. Právě to jim ulehčovalo práci, lidé je brali za sobě rovné a povídali si s nimi o svých problémech a obavách. Bratři a sestry pak měli jasnou představu o tom, na co se mají zaměřit a na co mají dohlédnout. Jedinou věcí, která je odlišovala od ostat-

ních, byla černá kápě a jejich tajemnost. Vesničané věděli, že jsou jiní než oni. Ze začátku se jich báli. Později ale zjistili, že ti tajemní, jak je nazývali, jim nejen pomohou, ale dokonce je ochrání. Všichni bratři záviděli sestrám jejich schopnost dát se s každým do řeči. Jako ženy to měly jednodušší. Tak si to mysleli bratři. Diplomatická zkušenost se Aliss hodila při jednání s králem a ostatním královským lidem, například s barony. Často krále, kterému patřilo království, v němž se někdo z bratrů a sester nacházel, upozorňovali na možné nebezpečí. A tehdy bylo nutné znát etiketu. Někdy bylo poměrně těžké udržet nervy či naopak smích na uzdě, ale právě kamenné tváři je naučila Elin.

Aliss ušla asi sto padesát kroků po stezce vedoucí k hradu a zpět, a poté vešla do lesa. Obešla skoro každý strom, skoro každého se dotkla rukou. Nevěděla, co přesně hledá, ale muselo to být něco, co do přírody přirozeně nepatřilo. Po dalších asi devadesáti krocích si všimla na jednom z keřů ulomené větvičky, která nyní visela za slabou kůru. Poklekla a pozorně si ulomenou větvičku prohlédla. Mohla být asi ve výši kolena dospělého muže. Mohl to být srnec či nějaká jiná zvěř. Pohlédla na zem a zahlédla slabý otisk boty. Byla to jen špička boty. Stopa byla od zlomené větvičky asi jen dva palce. Aliss usoudila, že ten, který zde prošel, spíše proběhl, soudě podle toho, že byla vidět jen špička boty, zlomil větvičku na keři. Popošla dál a našla další stopu, znovu jen špičku boty. Nyní si Aliss byla naprosto jistá, že ten který byl zde, měl poněkud na spěch. Obyčejný, nevyycvičený člověk by si takové maličkosti nevšiml. Aliss se však nyní osvědčily roky učení a trénování. Šla dál a teď byly stopy daleko zřetelnější. Aliss si toho málem nevšimla, ale stopa najednou zahrnula do leva za strom. Aliss chtěla pokračovat, protože stopa poté vedla dál. Majitel stop se zřejmě před někým scho-

vával, nebo před něčím. Aliss se podívala na přední stranu stromu, ale nenašla vůbec nic. Za stromem bylo poměrně dost stop. Aliss usoudila, že dotyčný tu strávil pár minut. Zřejmě byl velice nervózní, přešlapoval z místa na místo. Rozhodla se pozorovat stopy dál. Vedly ke stromu těsně vedle toho, za kterým se dotyčný schovával. Tam se zřejmě zastavil. A pak pokračoval. Pohlédla na strom po své pravé ruce asi deset kroků od minulého stromu. Teď už pochopila, před čím se dotyčný schoval za strom. Ve stromě byl jasně viditelný zářez od šípu. Někdo střílel zřejmě z kuše, neboť s lukem by se ve zdejších lese špatně zacházelo. Šíp ale někdo znovu vytáhl. Naštěstí pro Aliss šrám na stromě zamaskovat nedokázal. Stopy pronásledovatele Aliss nenašla. Šla dál a asi po dalších dvě stě čtyřiceti krocích zjistila, komu patří stopy, které sledovala. Kdyby Aliss pokračovala, dostala by se ke kovárně. Ten, po kterém někdo střílel z kuše a snažil se ho zabít, byla ve skutečnosti ta. Jednalo se o Katarinu, dceru kováře. Jedno zjistila, ale stále potřebovala přijít na kloub tomu, kdo Katarinu pronásledoval. Nyní mohla doufat pouze v to, že Katarina má dost rozumu, aby si nepustila pusu na špacír. Pak dostala ještě jeden nápad před tím, než se vrátí na Detrios. Vzpomněla si na otce, jak ji učil o Ischiech a jejich tricích: „Nikdy nezapomeň, že ač jsou Ischiové vynikající střelci, v lesích je to těžší pro každého. Proto se připravili i na to. Svě šípy namáčej do různých jedů.“ Aliss se vrátila zpět ke stromu, do kterého se zabodl šíp. Dotkla se díry a na prstě se jí objevil jakýsi sliz. Nebyla to smůla ze stromu, byl to jed Ischiů. Prst si očistila o strom a vracela se zpět na hrad s plno otázkami.

KAPITOLA III.

Aliss se vrátila zpět na Detrios. Šla do komnat svých rodičů, našla tam však pouze svého otce. Vlevo ode dveří stála postel, naproti které se nacházelo veliké okno, jež prosvětlovalo celou místnost. Bylo dost vysoké, od kolen sahalo asi čtyři lokty nahoru. Byl to vlastně takový výklenek. Člověk si do něho mohl sednout a měl úžasný výhled na moře, neboť tento pokoj se nacházel na severní straně.

„Kde je Elin?“

„Je pryč už od rána, brzy bude ale zpět,“ promluvil drsným a zároveň milým hlasem vousatý vcelku vysoký a hubený vládce.

„Stalo se snad něco?“ zeptala se.

„Ne. Šla se podívat do vesnice. Předpokládám, že jsi přišla kvůli Jasonovi.“ Aliss jen kajícně přikývla.

„Zjistila jsem něco, co by vás mohlo zajímat.“

„Poslouchám.“ Aliss se otočila a spatřila svou matku. Vůbec neslyšela, že přišla nebo že zavřela dveře. Byla stejně vysoká jako Aliss. Vlasy měla ale o trochu kratší, též černé, volně rozpuštěné.

„Jak jsi...Vůbec jsem tě neslyšela přicházet.“ Podívala se na otce, ale ten se jen pousmál.

„Tak co jsi zjistila?“ pobídla ji Elin. Aliss podala otci dopis od Jasona, ten ho otevřel a Elin přešla k němu, aby si ho mohla přečíst. Alissin otec se na svou ženu žárlivě podíval. Elin si toho všimla a pochopila důvod, když si dočetla ten dopis. Jeho pohled mu opětovala, ač to byl pohled vyčítavý.

„Líbíš se nejen Ischiům, ale i Jasonovi.“

„Vadí ti to hodně?“ pronesla Elin kousavě. Její manžel se ale jen pohrdavě usmál a odešel k oknu. Aliss se na oba nevěřičně dívala. Jak se mohli takhle hádat, když šlo o lidský život. O Katarinu. Jak by taky nemohli, bylo jim vcelku jedno, jestli kolem nich zuřil boj nebo hořelo. Vždy si našli čas na škádlení, ostatně jako celé bratrstvo.

„Zajímá vás vůbec, co jsem zjistila?“ Oba se na ni současně podívali.

„Poslouchám,“ řekli najednou.

„Jak malé děti,“ neodpustila si Aliss jízlivou poznámku.

„Nemyslím si, že by nás Jason zradil. Zním ho až moc dobře a tohle k němu neseď. Jistě víte o těch povídačkách, trochu jsem zapátrala. Šla jsem se projít a našla stopy. Patřily Katarině. Před někým utíkala,“ vysvětlovala stručně.

„Jsi si jistá, že to byla Katarina?“ otázala se Elin.

„Stopovat umím dobře, měla jsem dobrého učitele.“ Podívala se významně na svého otce.

„Stopy vedly až ke kovárně. To ale není nejdůležitější, někdo ji sledoval. Jeho stopy jsem nenašla, ale Katarina utíkala a pak se před něčím schovávala za stromem.“

„Před něčím?“

„Šíp. Před šípem z kuše.“ Naznačovala opatrně. Nebylo třeba pokračovat, neb ihned po těchto slovech byla v místnosti cítit vlna napětí a strachu. Pro jistotu ale myšlenku dokončila.

„Katarinu pronásledovali...“ a než to Aliss stačila doříct, Elin ji doplnila: „Ischiové.“

Elin došla k židli a posadila se na ni, vyvedena z míry rozhovorem. Alissin otec jí položil ruku na rameno a ona jeho gesto opětovala. Svou ruku položila na jeho.

„Musíme zjistit, co o nás Katarina ví,“ promluvila Elin po chvílce, co si utřídila myšlenky.

„O to se postarám,“ ujistila ji Aliss.

„Pokud to byli opravdu Ischiové, jak to že si jich nikdo ze zdejšího království nevšiml?“ zeptal se vládce.

„Zde to má na starost John.“ John byl jeden z bratrstva, dost blízký Aliss.

„Dobrá,“ rozhodla Elin: „Ty zjistíš, co ví Katarina, já zajdu za Johnem a promluví si s ním.“

„Nemohla bych za Johnem já?“ zeptala se trochu provinile Aliss. Elin se jen pousmála a kývla na znamení souhlasu. Aliss se oči rozžářily štěstím.

KAPITOLA IV.

Vzala kus slámy a začala hřebelcovat koně. Stáj byla malá, ale pro jednoho koně bohatě stačila. Kůň jen poslušně stál a sklonil hlavu, aby se mohl napít. Dívka, která ho čistila, byla průměrně vysoká a její plavé volně rozpuštěné vlnité vlasy jí sahaly po ramena.

„Kéž bys byl se mnou v lese,“ začala promlouvat ke koni.

„Chtěla bych to říci otci, ale co když mi neuvěří? Přísahám, že jsem tam někoho viděla. A střílel po mě z kuše. Otec mi ale zakázal chodit do lesa po setmění. Bojím se mu to říct,“ pronesla vzrušeně. Katarina se smutně pousmála.

„Věříš mi? Ale já vím, co jsem viděla. Byli tři, všichni měli na sobě pláště. Když si všimli, že jsem je zahlédla, jeden z nich šel za mnou. Schovat jsem se nestihla, a pak,“ pokračovala ve vyprávění, plně do něj zabraná. „Utéct jsem stihla na poslední chvíli. A víš co -“ Katarina se ohlédla přes rameno, vyšla z malé stáje a podívala se, jestli není někdo venku. Zjistila, že je sama, došla k pytlům, které byly složeny v rohu stáje. Otec do stáje nechodil, proto si to schovala sem. Poklekla a z pod pytle vytáhla černý šíp. Podívala se na svého koně a ten, jako by jí - pokud by to bylo možné - říkal: teď už ti věřím.

Elin, schovaná za dřívím, jež bylo úhledně srovnáno vedle stáje, celý rozhovor Katrin vyslechla. Je to pravda. Ischiové tu opravdu byli, poznala je podle černého šípu, který si Katarina schovala ve stáji. Lidé z vesnice z luků nestříleli, a pokud někdy ano měli šípy ručně vyrobené ze slabších prutů jasanu. A navíc toto byl krátký

šíp, jenž se používá při střelbě z kuše. Katarina se nikomu nesvěřila, jak zjistila Elin z její zповědi svému koni. Měla nutkání podívat se na šíp, aby zjistila více. Ischiové používali taková poznávací znamení. Elin si chtěla být jista, která skupina pronásledovala Katarinu. Vládce Ischiů svůj ostrov moc neopouštěl, spíše jen v nejnutnějších případech. Před rokem se mezi bratrstvem a Ischii ujednal mír. Samozřejmě že ho porušili oni. Nedokázali žít bez lidského utrpení, možná že právě to je donutilo k porušení této smlouvy. Nepočítala, že na šípku najde značku vládce. Jeho poddaní - ne tuto myšlenku Elin zamítla - to není možné, oni to neudělali. Měli přesnou mušku, byli nejznámější svým uměním ve střelbě kuší... Tohle způsobil někdo z nižších řad, někdo méně zkušený. Najednou uslyšela kroky, opatrně se otočila, aby ji nemohl nikdo spatřit. Podívala se za roh stáje, aby zjistila, komu patří ty kroky. Uviděla statného silného vousatého muže s krátkými prošedivělými vlasy. Zřejmě dívčín otec. Stáhla se zpět a rozhlížela se po nějakém úkrytu. Neměla moc času, vlastně kdyby vyšla Katarina od svého koně ven, zřejmě by ji zahlédla. Skrčila se mezi větší klády, které čnely přes menší dříví připravené k okamžitému použití. Přes hlavu si natáhla kapuci. Právě tehdy se kroky přiblížily a kolem ní prošel kovář.

Přesně v tu chvíli zaslechla blížícího otce i Katarina. Šíp rychle zahrabala mezi pytle a pospíchala ke svému milovanému koni. Otec ho před třemi lety dostal za služby u krále a potom ho daroval své jediné dceři. Byl rád, když ji viděl šťastnou. Její matka zemřela cizí rukou, když jí bylo třináct let. Samozřejmě nevěděli, že vrahy byli Ischiové.

„Katarino?“ pronesl hrubým hlasem kovář.

„Ano, otče? Tady jsem!“ vykřikla ustrašeným hlasem. Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila a její otec nepoznal v jejím hlase rozrušení. Hladila svého koně po nozdrách zády otočena k otci.

„Přestaň Maika rozmazlovat,“ pronesl klidně směrem ke koni.

„Pojď dělat něco užitečnějšího.“ Katarina poslušně přikývla.

„Ano, otče. Dojdu na trh. A-“

„Nemusíš mi přerůkávat vše, co máš na seznamu úkolů. Běž a číň se,“ zakončil s úsměvem na rtech, otočil se a odcházela se věnovat své práci. Katarina čekala, až bude z doslechu.

„A teď mě poslouchej Maiko.“ Jakmile kůň slyšel své jméno, zvedl hlavu. „Hlavně nikomu neprozrad, co jsi tu viděl, rozumíš? Je to naše tajemství.“ Naposledy zamávala svému koni a odcházela za svými povinnostmi. Kolem Elin prošla bez jakéhokoliv povšimnutí.

Elin vylezla z úkrytu a vešla do stáje. Katarinin kůň začal hrabat zadními kopyty a usilovně házel hlavou nahoru a dolů. Elin zvedla konejšivě ruce a začala na něj s klidným hlasem promlouvat.

„Klid, Maiko, uklidni se. Jen jsem si přišla pro něco, co sem nepatří.“ Dostala se až k němu, chytila uzdu a hladila ho po hlavě. Koník se urychleně uklidnil a spokojeně stál bez zbytečných pohybů. Elin pomalu, aby zbytečně neznervózňovala koně, došla k pytlům a opatrně poklekla. Začala se jimi prohrabovat, dokud nenašla to, co hledala. Černý krátký šíp. Neměla čas, aby si ho prohlédla, schovala ho pod plášť a nepozorovaně vyklouzla ze stájí do lesa. Vyhoupla se do sedla své Aritty, která čekala schovaná na kraji lesa a vyrazily k hradu.

KAPITOLA V.

Tři úderné rány na dveře. Poodešla ode dveří a čekala na jakoukoliv zpětnou vazbu. Uplynulo pár vteřin, stále se ale nic nedělo. Aliss znovu zaklepala na dveře a odešla na dřevěnou verandu. Poté, co se ani další minuty nic nedělo, nadzvedla závoru, otevřela dveře a vešla do malého dřevěného domu, podobnému těm, ve kterých žili všichni bratři ve svých vesnicích.

„Johne!“ Její hlas se v tichu roznesl a Aliss ho slyšela mnohem hlasitěji, než jaký mu ve skutečnosti dala tón. Nikoho neviděla ani neslyšela. Uprostřed místnosti stál stůl se čtyřmi židlemi okolo a na něm stála z poloviny vyhořelá svíčka. V rohu byla kuchyně a ve vedlejší místnosti pokoj s postelí. Jedno bylo jisté, John tu nebyl. Je dost možné, že je třeba na lovu. V rohu ale zahlédla luk a toulec se šípy, takže tuto možnost po pár okamžení zavrhl. Z pokoje, kde stála postel, vyšel pes. Byl Johnův. Našel ho jako štěně uvázaného za provaz ke stromu. Byl vyzábělý a bál se lidí. Teď to byl krásný černohnědý silný pes. Ani lidí se už nebál.

„Nero, kde máš páníčka?“ Ten ale jen smutně zavyl. Aliss zaslechla jemné podupávání kopyt zvenčí. Opět vyšla ven a spatřila koně, byl to Nibby, jak poznala, Johnův kůň. Jeho černá sametová kůže byla okouzující, ač je černá jindy celkem obyčejná barva. Stejně barevné oči dokázaly člověka upoutat na hodnou chvíli, donutily kohokoliv na chvíli vyčistit si mysl od starostí.

„Nibby, kde je John?“ Otázala se Aliss se zlou předtuchou. Nibby, osedlaný, s postrojem a nezbytnými věcmi pro přežití tady pobíhá

jen tak bez svého majitele. Skyla, Alissina kobyla, začala hrabat kopytem. Aliss se na ní podívala a pochopila. Skyla, stejně jako ostatní koně v bratrstvu, byla vycvičena tak, aby Aliss upozornila v případě hrozícího nebezpečí, či pokud byl někdo z blízkých zraněn.

„Dobrá, Skylo, povedeš nás.“ Aliss vykročila k Nibbymu a chytila ho za uzdu. Nasedla na svou kobylu, pobídla ji k poklusu a nechala ji volně měnit směr. Skyla vešla do lesa rozprostřeného za dřevěným domem. Žena v jejím sedle se musela přikrčit, větve stromů spletené do sebe ji šlehali do tváře. Žádná cesta do lesa nevedla, nebo alespoň žádná v tomto směru. Skyla se z ničeho nic zastavila, jako by netušila kam jít. Její úkol za ni přebral Nibby, nyní již klidný, spokojený, že našel někoho povědomého. Předešel Skylo a vedl je. Aliss pustila jeho uzdu, stejně jako Skyla byl vycvičený. Byla si jistá, že nikam neuteče. Nibby ušel asi dvě stě padesát kroků a sklonil hlavu k zemi. Levé kopyto posunul před hlavu a hlasitě zařehotal. Žena sesedla ze svého koně a přešla k Nibbymu. Poklekla, na zemi byly jasné známky toho, že tu někdo nedávno přešel. Aliss napočítala asi devět odlišných stop. Měli s sebou koně. Zdálo se, jako by podupávali do země. Nebo se tu odehrálo něco jiného, souboj. Muži, kterým patřili ty stopy, se zřejmě s někým poprali. Aliss zahlédla černý šíp, takový, jaký používají Ischiové. Byla na něm krev. Pokud tu byl John, znamenalo to, že byl zraněný. Sáhla na hrot šipky, ale nenašla žádné známky jedu. Zřejmě ho nechtěli zabít. Skyla popošla padesát kroků nalevo, ztratila se Aliss brzy z očí díky stromům, ale i tak ji nechala jít dál. Pomalu šla za ní, aby se její kůň mohl soustředit, nechtěla ji rušit. Aliss si po pár minutách všimla, co jí Skyla chtěla ukázat. Rýhy v zemi nebyly nijak zvlášť výrazné a pro někoho, kdo neumí stopovat, vlastně neviditelné. Jak Aliss správně odhadla, někdo tu táhl bezvládné tělo. Rýhy byly od nohou. Po asi

dvaceti krocích stopy zmizely. Zřejmě bezvládné tělo hodili na koně a odvezli ho pryč. Aliss se podívala na Nibbyho se strachem v očích. Ten jen pokýval hlavou, jako by potvrdzoval její domněnky. Měla pravdu, ale nechápala to. Proč on? Komu bude dobrý a hlavně k čemu? Aliss nasedla na Skylu, chytla Nibbyho uzdu a vyjela k hradu. O Nibbyho se teď bude starat ona. Vráť se do Johnova domu a postará se i o Nera. Vezme si ho s sebou na hrad. Nejdůležitější však bylo, že ta osoba, kterou táhli, ten, který zanechal rýhy v zemi, byl John. Zpráva byla jednoznačná: John byl unesen.

KAPITOLA VI.

„Ne, v domě nejsou žádné známky boje,“ odpověděla ledově na otcovu otázku po tom, co ho seznámila s Johnovým zmizením. Alissin otec kývl ke své ženě, aby je informovala o svých poznatcích. Elin si bezděčně sáhla pod kápi a vytáhla šíp.

„Katarina ho našla a schovala si ho ve stáji. Je zřejmé, že to nikomu nepoví. Říkala, že byly tři v černých pláštích s kušemi.“ Během hovoru podala šíp svému muži.

„Ischiové nemají černé pláště.“

„Chtějí se nám podobat. Zapadnout do bratrstva, aby se jejich případné chyby svalily na nás.“ Seznámila ji s tím Elin. Aliss dala znamení, že chápe.

„Ten šíp,“ pokynula hlavou k šípu. „Je z vyšší legie.“ Vyšší legií se nazývali Ischiové sloužící přímo vládci. Byli něco jako bratrstvo třinácti v obráceném slova smyslu. Znamená to, že jejich vládce nemusel o celé akci vědět a schválit ji. Aliss zalitovala, že nesebrala šíp, jež viděla v lese. Před očima se jí mihl jeho obraz a vzpomněla si na ty rýhy v něm.

„V lese jsem viděla podobný. Vlastně stejný. Nechala jsem ho tam. Hlavní ale je, jaký mají důvod, aby Johnovi ublížili?“ zeptala se Aliss. Stále nemohla pochopit, co k tomu Ischie vedlo.

„Nevíme, jestli mu ublížili. Třeba jen ví něco, co nesmí prozradit.“ Elin se snažila mluvit klidně, sama ale měla strach.

„Nemůže vědět nic víc, než že se Ischiové vrátili.“ Aliss překvapil matčin klid, jaký si dokázala zachovat.

„Pošlu někoho ze sester na jejich ostrov, ať zjistí, jestli tam John opravdu je. Samozřejmě, že nebudou smět prozradit, kdo jsou. Budou se pohybovat v utajení.“

„Jestli tam je!“ osopila se Aliss na otce. „Nevěříš mi snad?!“ Elin odešla k oknu a levým ramenem se opřela o jeho rám. Téhle živé debaty se zúčastňovat nehodlala.

„Něco mi říká, že tebe už znají. Bratrstvo třinácti také. Nic lepšího mě nenapadá.“ Rozhodil ruce ve znamení, že mu dochází nápa-
dy.

„Tebe nikdy nic lepšího nenapadá,“ řekla si sama pro sebe Elin polohlasně.

„Mně zas něco říká,“ pokračovala Aliss: „že ostatní nejsou v bratrstvu třinácti jen tak. Ostatní nemají tolik zkušeností. Musí to být někdo z nás.“

„To už můžeme rovnou zaklepat na jejich dveře a zeptat se, jestli u nich není John,“ odvětil, jako by to bylo naprostou samozřejmostí.

„Ale...“ chtěla se bránit Aliss, došla jí však slova.

„Tím, že tam pošleme méně zkušené, je jen naučíme dalším dovednostem.“ Elin se celou dobu koukala z okna, čekajíc, až skončí výměna názorů. Mezi stromy zaregistrovala nějaký pohyb, nebyla si jistá, co viděla, ale něco to bylo.

„Dobrá, a co Jason? Na toho zapomeneme?“ pokračovala Aliss připravena dosáhnout svého.

„Ne, to bude další z úkolů vyvoleného.“

„A co když...“ Elin splynula Alissina slova v proud švezení. Nevnímala rozhovor, snažila se myslet jen na ten pohyb. Ten, který ho vyvolal, se ho nesnažil zakrýt nebo to nedokázal. Teď to viděla, nevěděla, kdo to byl, ale zahlédla, že byl zraněný. Na nic víc nečekala.

„Nerada ruším vaši strhující konverzaci, ale omluvíte mě?“ Oba se na ní nevěřícně podívali. Elin pohodila rukama, ať to nechají být a při odchodu je vyzvala, ať pokračují. Elin vyšla na cestu linoucí se lesem. Po pár krocích z ní ale sešla. Poklekla ke stromu, za kterým viděla pohyb a našla čerstvou krev. Rozhodně to nebylo žádné škrábnutí. Dál hledat nemusela.

„Aliss!“ Byl vysílený a vděčný za to, že vydal alespoň nějaké slovo. Zvedla se a přešla k asi o třicet kroků vzdálenému stromu. Potrhané oblečení nasáklé krví. Elin vydechla ohromením, ale zároveň si zachovala čistou hlavu a všudypřítomně poklekla k zbídačenému muži.

„Jasone!“ V jejím hlase byl jednoznačný strach a obavy. Jason se slabě pousmál, byl rád, že je zpět. Uslyšel kroky, zvedl hlavu a naráz s Elin spatřil jejího muže. Opět odvrátil hlavu k Elin.

„Ty žiješ!“ To byla poslední slova, která mu vyšla z úst. Pak upadl do bezvědomí.

„Ale ty dlouho nebudeš, pokud ti ihned nepomůžeme,“ promluvila k němu Aliss. Elinin muž ho odnesl do jeho pokoje a nechal Elin, aby ho ošetřila. Chtěl zjistit více, ale Elin ho přesvědčila, že Jason potřebuje odpočinek. Jasonovi trvalo dva dny, než se znovu probрал. Po celou dobu se u něj střídala Elin s Aliss. Nemohli dělat nic jiného než čekat, až se vzbudí. Elin, v době, kdy u Jasona byla Aliss, vybrala dočasného náhradníka za Johna. Attamar měl nyní na starost Jeremy. Jeden z dalších členů bratrstva. Neměl ještě žádné přidělené království, byl teprve učněm Christiana. Elin věřila, že už má veškeré dovednosti, aby mohl dočasně zastoupit Johna. Tak to chodilo. Bratrstvo třinácti vybralo někoho z obyčejných vesnických lidí. Stávala se to velmi zřídka, vyvolený musel mít určité vlastnosti. Hlavně odvahu. Pokud někoho takového našli, dostal ho na starost

někdo z bratrů či sester, aby se stal jedním z nich. Tak to chodilo stále dokola. Jeremy byl sedlákem v Palmaru. Byl to malý ostrov nedaleko Attamaru, na jeho jižní straně. Byl to Jason, kdo ho přivedl. Jeremy měl velkou touhu a odvahu něco dokázat. Christian, jeho učitel, který měl na starost Seboru, malou vesničku přiléhající pod Attamarské království, si ho vzal na starost. Byl to přísný učitel, díky tomu se z Jeremyho stal odvážný, zručný a samostatný muž.

V době, kdy zacházelo slunce za obzor, se Jason začínal pomalu probouzet.

„Jasone!“ začala k němu promlouvat Aliss, jež ho právě hlídala. Se svou matkou se vystřídala asi před hodinou. Předtím než Elin odešla, ji upozornila, že Jason pomalu přichází k vědomí. Snažil se zvednout, ale Aliss mu v tom zabránila.

„Opatrně, nemáš ještě dost síly.“ Jason se poddal a znovu si lehnul.

„Je mi to líto. Je mi to líto.“ Opakoval stále dokola. Aliss nechápala, o čem to mluví.

„Co je ti líto?“

„Je mi líto. Tvá matka.“ Aliss se na něj podezíravě podívala.

„Co je s ní?“

„Zabili ji Ischiové!“ Jason nechápal, proč jí musí vše vysvětlovat.

„Že ji zabili?!“ pokračovala trochu vyděšeně Aliss: „Vždyť je tady. Na hradu Detrios. To ona tě našla v lese. Hlídala tě, když jsem tu nebyla.“

„Ne to není možné!“ Aliss mu skočila do řeči.

„Šetři dechem. Až budeš moci vstát, vše nám vysvětlíš.“ Jason beze slova přikývl, zmaten tím, že je Elin na živu. Na druhou stranu se mu nesmírně ulevilo. Nedokázal si představit, jak by ji mohli tak lehce zabít.

KAPITOLA VII.

Aliss svolala bratrstvo. Chtěla je ujistit, že je jejich bratr v pořádku. Mnozí totiž Jasonovi nevěřili a podezírali ho. Jemu bylo jasné, že si musí jejich ztracenou důvěru opět získat. Všichni se posadili na železné židle s ozdobnými opěradly uspořádané do kruhu. V jejich čele seděla Aliss a její otec. Mohutné dřevěné dubové dveře se otevřely. Vešla Elin, obličej schovaný v kápi. Přešla mezi bratry, rukou sundala kapuci a posadila se na židli vedle svého manžela.

„Děkuji, že jste přišli,“ promluvila Elin naprosto klidným hlasem. Její manžel se na ní podíval s pokusem skrýt úžas. Věděl, že byla dokonalou řečnicí a diplomatkou. Její klid v každé situaci ho ale neustále překvapoval a trochu jí ho záviděl.

„Dokážu si představit vaši nedůvěřivost vůči Jasonovi. Věřte ale, že i my jsme mu zprvu nevěřili. Proto dostane dnes šanci, aby nám vše vysvětlil.“ Všichni souhlasně zamručeli a někteří pokývali hlavou. Aliss mrkla na Jasona po své levé ruce. Ten se s námahou zvedl. Stále ho ještě bolely tržné rány a odřeniny po celém těle. Na bolest ale zapomněl a snažil se co nejsrozumitelněji vysvětlit něco, co vlastně logicky ani vysvětlit nešlo.

„Nejprve, jsem rád, že jsem opět mezi vámi. Chápu vaše rozpoložení vůči mně. Dopis, který jste, jak předpokládám, našli, jsem byl donucen napsat. Tehdy jsem byl v místním hostinci. Přisedl si ke mně nějaký muž. V životě jsem ho neviděl a nebyl to nikdo z Ischiů. Alespoň tehdy ještě nebyl. Zdá se, že Ischiové jsou jako naše kopie. Hledají nové členy mezi lidmi. Svůj vkus ale nezměnili. Stále si vybí-

rají mezi vrahy a podobnými lidmi. Ten muž co ke mně přišel, řekl, že mají Johna, tehdy to pravda ještě nebyla, to jsem ale nevěděl. Prý pokud chci, aby přežil, musím jít s ním. Odvedl mě do lesa a tam mě zajali Ischiové. Ten dopis jsem musel napsat podle toho, co říkali. Pak ho odnesli na Detrios. Pluli jsme na Ischii a já vyslechl během plavby jejich rozhovor. Chtějí získat moc a zničit nás. Všimli si, že je poslouchám a zbičovali mě. Po tom, co jsme se dostali na Ischii a do jejich hradu, odvedli mě do nějaké tmavé místnosti a přivedli tam tebe, Elin.“ Jason nebyl zdatný řečník a slova často opakoval. Přejel pohledem po svých bratrech a pokračoval.

„Alespoň to tak vypadalo. Měla jsi na sobě kápi, připoutali tě ke zdi a zbičovali. Měl to být prý další trest za to, že jsem je vyslechl. Říkali, že tvá smrt potrestá celé bratrstvo, zvláště vás.“ Pokynul rukou k vládci.

„Prý že dostanou šanci vás zničit. Doufali, že bezhlavě povedete bratrstvo do boje pomsty. Netušil jsem, že to nejsi ty. Zabili tě a já se pokusil utéct. Povedlo se. Při útěku mi střelili šíp do ruky. Ukradl jsem jednu z lodí a přeplul jsem Sadurův oceán.“ pronesl s naprostou samozřejmostí.

„Vím, že jsem se dostal do lesů pod hradem. Pak,“ pokrčil rameny, „si nic nepamatuji.“

„Proč by ale zabíjeli mě, nebo proč by zrovna pro tebe hráli takové divadlo?“ nechápala Elin.

„To netuším. Mám ale podezření, že jejich vládce vydal rozkaz tě přivést. Nezvládli to, našli nějakou jinou nevinnou oběť, dali jí plášť, aby jí nebylo vidět do obličeje a zabili ji. Lidé z vyšší legie lhali, že to jsi ty, Elin, a měli řeči o vás, pane, že se pomstíte. Aby neměl jejich vládce podezření, chytili a přinutili mě, abych šel